

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק ג'

קונטרס 693

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לד) בזכות הזוהר נצלנו ממאה אלה טילים

מה עשה הקב"ה בזכות שיש לנו כבר לערך יותר מאלפים 2000 שיעורים בזוהר הקדוש, שלח לנו רוח חזקה עם חמסין גדול, וכמה בנינים נשרפו [שזה היה חשבון מיוחד בשמים, אבל כל הארץ הייתה שקטה, ולא חשבו כלום ממה שנעשה, ואיזה נסים אנחנו עוברים], וכל ארץ ישראל ישבו לבטח, וב"ה פלום לא קרה לעם ישראל, וניצלנו ב"ה. ולראות את יד ההשגחה המפלאה, בלבנון הסמוכה לארץ ישראל, הגיע עשן הערפל, ואילו לארץ ישראל לא נכנס. וזה ממש נס גלוי.

אספר מה שקרה ביום שסימנו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרך היומי, המדפס בי"ב פרכים לי"ב חודשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה בעזה, זה היה בחודש טבת. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות [וב"ה על הנסים הגדולים שהיה שם, בזכות הרשב"י והזוהר הקדוש, כן יעזר ה' הלאה].

ובזכות זו, התקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו, שרק בגמר כל הספר כולו, יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו. וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כולנו את ה"זוהר המחולק" דבר יום ביומו ("דף היומי"), באלפי רבבות סיומי הזוהר בוודאי נזכה להבטחת הרשב"י שהזכרנו "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

לה) רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים

ובאותה תקופה ארע עוד נס, אשר רבי שמעון בן יוחאי הציל את כל תושבי בית שמש מהטילים ארפי הטוח שהיו מוכנים להגיע לבית שמש ח"ו. בעתונים דיווחו אז [בערש"ק פרושת יתרו תשס"ט לפ"ק (בזמן קבלת התורה)] נראה, כי החמאס שאף להפגין את בית שמש במספר טילים יותר גדול, מאשר ששלחו לאשדוד או לבאר שבע, כי רצו לפגוע בפצצות אטום,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שִׁידוּעַ שְׁבִיבִית שְׁמֵשׁ יֵשׁ הַרִים מְלֵאִים עִם פְּצוּצוֹת אֶטוּם. וְהִגִּיעַ רַק טֵיל אֶחָד כַּמָּה קִילוֹמֶטֶר מִבֵּית שְׁמֵשׁ, וְהִחֲזִיקוּ אֶת זֶה בְּסוּד, כְּדִי שֶׁלֹּא יִנְדַע לָהֶם הַמָּקוֹם אֵיפֹה הַמָּקוֹם שֶׁהִגִּיעַ וְלִשְׁלוּחַ ח"ו יוֹתֵר טֵילִים. וְהַכֹּל הָיָה בְּזָכוֹת הַזּוֹהָר הַיּוֹמִי שֶׁעָבְדוּ עַל זֶה יוֹמָם וְלַיְלָה בְּבֵית שְׁמֵשׁ.

לו) אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם

כל אחד ואחד צריך לומר בשבילי נברא העולם ועל ידי שיחשוב מה שכתב רבינו הקדוש התורה של אחד היה אברהם¹⁰, וכל אחד יכול להיות

10] "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם" (יחזקאל ל"א), שֶׁאֲבָרָהֶם עֲבַד הַשֵּׁם רַק עַל יְדֵי שֶׁהָיָה אֶחָד, שֶׁחָשַׁב בְּדַעְתּוֹ שְׁהוּא רַק יְחִידֵי בְּעוֹלָם, וְלֹא הִסְתַּכַּל כָּלֵל עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁסָּרִים מֵאַחֲרֵי ה' וּמוֹנֵעִים אוֹתוֹ, וְלֹא עַל אֲבִיו וְשָׂאֵר הַמוֹנֵעִים, רַק כָּאֵלוֹ הוּא אֶחָד בְּעוֹלָם, וְזוֹהוּ: "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם". וְכֵן כָּל הַרוֹצֵה לְכַנֵּס בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, אִי אִפְשָׁר לוֹ לְכַנֵּס כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינָה זוֹ שֶׁיִּחְשַׁב שְׁאִין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדּוֹ יְחִידֵי בְּעוֹלָם, וְלֹא יִסְתַּכַּל עַל שׁוֹם אָדָם הַמוֹנֵעוֹ, כְּגוֹן אֲבִיו וְאִמּוֹ אוֹ חוֹתְנּוֹ וְאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו וְכִיּוֹצֵא, אוֹ הַמְּנִיעוֹת שֵׁשׁ מִשְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם, הַמְּלַעֲיָגִים וּמְסִיתִים וּמוֹנֵעִים מֵעִבּוֹדַתוֹ יְתִבְרַךְ. וְצָרִיף שֶׁלֹּא יַחּוּשׁ וְיִסְתַּכַּל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, רַק יִהְיֶה בְּבַחֲיִנָּתוֹ: "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם" כָּאֵלוֹ הוּא יְחִיד בְּעוֹלָם כְּפִי" (לִיקוּטֵי מוה"ר"ן בְּתַחֲלוֹת חֶלֶק שֵׁנִי).

וּמַעֲיִן זֶה מַה שֶׁמְסַפְּרִים בְּשֵׁם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, וְכִי צָדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרָכָה, מְשַׁל, שֶׁמֶלֶךְ אֶחָד חָנִיחַ אוֹצֵר גְּדוֹל בְּמָקוֹם אֶחָד, וְסַבֵּב בְּאַחֲזוֹת עֵינָיִם כַּמָּה וְכַמָּה חוֹמוֹת סָבִיב הַאוֹצֵר וְכִשְׁבָּאוֹ בְּנֵי אָדָם לְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מִמֶּשׁ, וְקָשָׁה לְשַׁבְּרָם. וְקִצְתָם חֲזוֹרֵי תַכְף, וְקִצְתָם שִׁבְרוּ חוֹמָה אַחַת וּבָאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁבְּרָהּ, וְקִצְתָם שִׁבְרוּ יוֹתֵר וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁבֵּר הַנִּשְׁאָרִים, עַד שֶׁבָּא הַבֶּן מֶלֶךְ, אָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחֲזוֹת עֵינָיִם, וּבְקִאֲמַת אֵין שׁוֹם חוֹמָה כָּלֵל, וְהִלָּךְ לְכַטֵּחַ עַד שֶׁעָבַר עַל כָּלֵם. וּמִנְּהָ יָבִין הַמְּשַׁכֵּל הַנִּמְשָׁל מֵאֲלֵיוֹ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַהֲסָחוֹת וּפְתוּיִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹמוֹת, שֵׁשׁ עַל אוֹצֵר שֶׁל יְרֵאת שְׂמַיִם, שֶׁבְקִאֲמַת אֵינִם כְּלוּם. וְהַעֲקָר לֵב חֶזֶק וְאִמְיָץ, וְאֵין לוֹ שׁוֹם מְנִיעָה וּבְפִרְט הַמְּנִיעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת, כְּגוֹן מַחְמַת מִמוֹן אוֹ שְׁמוֹנֵעַ אוֹתוֹ אִשְׁתּוֹ וּבְנָיו וְחוֹתְנּוֹ אוֹ אֲבִיו וְאִמּוֹ וְכוּ', וְכִיּוֹצֵא, הֵם כָּלֵם בְּטֵלִים וּמִבְטָלִים לְמִי שֶׁלְבוֹ חֶזֶק וְאִמְיָץ לְהֵשֵׁם יְתִבְרַךְ. וְגַם אִפְלוּ גִבּוֹרָה שֶׁל הַגִּבּוֹרִים, הוּא רַק מִחוּק וְאִמְיָץ הַלֵּב, שֵׁשׁ לוֹ לֵב חֶזֶק בְּיוֹתֵר לְרוּי בְּקִשְׁרֵי הַמּוֹלְחָמָה, כְּמוֹכָא בְּסַפְּרֵי (לִיקוּטֵי מוה"ר"ן, חֶלֶק שֵׁנִי סִימָן מו').

כל הרוצה לכנוס בעבודת השם באמת אי אפשר לו לכנוס כי אם על ידי שיחשוב, שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם. ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא בהם, או המניעות שיש משאר בני העולם המלעיגינים ומסיתים ומונעים מן דרך האמת. וצריך שלא יחוש ולא יסתכל עליהם כלל רק יהיה בבחינת אחד היה אברהם כאלו הוא יחידי בעולם. (ליקוטי

עצות. ערך מניעות אות ט')

העיקר הוא לב חזק ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה בפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת ממון או שמונע אותו ואשתו ובניו וחותנו או אביו ואמו, מכל שכן שאר אנשים כשמונעים אותו על ידי דבריהם

שְׁבַגְלוּ נֹאֲמַר פֶּסוּק זֶה לְמִי שְׁצִיר בּוֹ דְמוּת, אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וְכוּ' וְשֵׁם בְּסֵתֶר, בְּסֵתֶר וְשֵׁל עוֹלָם, וְאֶפְלוּ מִכָּל מָה שְׂאֵדָם יְכוּל לְהִסְתַּכֵּל בְּעֵינָיו, וְאֶפְלוּ מִכָּל הַדְּמִיּוֹת שֶׁהָרָאָה לְנִבְיָאִים.

צוּרַת הַדְּמוּת שְׁכֻלָּהּ מִכַּמָּה אֲוֵרוֹת, אֶחָד וּמִמֶּעַל לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים א, כְּמֵרָאָה אֶבֶן סְפִיר דְמוּת כְּסֵא, זוֹ אֶבֶן סְפִיר דְמוּת כְּסֵא, וְהוּא לְמַעְלָה כְּמוֹ זֶה א, וְתַחַת רִגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר כְּמוֹ זֶה א, וְהַכֵּל א, נִקְדָּה זוֹ הִיא כְּמוֹ חֲל"ם לְמַעְלָה כְּתָר עֲלִיּוֹן שְׂרוּכָב עַל י"ה, שֶׁהֵם חֲכָמָה וּבִינָה כְּחֻשְׁבוֹן חֵלֶם, וְתַחַת רִגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר חִירָק, וְזוֹ מַלְכוּת, וְהָאֲרֶץ הַדּוֹם רִגְלֵי הִיא תַּחַת ו"ה, שֶׁהִיא חֻשְׁבוֹן חֲר"ק, וְכַךְ עוֹלָה א יְהו"ה יו"י.

וְעוֹד, רִקִּיעַ זֶה עֲמוּד הָאֲמֻצְעִי שְׁכֻלָּל שֵׁם יְהו"ה, וְהוּא כּוֹלָל שֵׁשׁ סְפִירוֹת שֶׁל הָאֲמֻצָּע, שְׁעֵלָיו נֹאֲמַר נְטוּי עַל רֵאשִׁיהֶם מְלַמְעֵלָה, שְׁעֵלָיו נֹאֲמַר נוֹטָה שְׁמִים כְּפִירְעָה, כְּמוֹ זֶה א בְּאֲמֻצָּע א. נוֹטָה שְׁמִים לְבִדּוֹ - מִי נְטָה אוֹתוֹ? עֵלַת עַל הַכֵּל לְבִדּוֹ, יְחִיד בְּלִי שְׁנֵי לְעוֹר לוֹ.

הַשְּׁנֵי, וְעַל דְּמוּת הַכְּסֵא דְמוּת כְּמֵרָאָה אָדָם עֲלָיו מְלַמְעֵלָה, זֶהוּ יוֹד הָאֵ וְאוֹ הָא כּוֹלָל תְּשַׁע נִקְדוֹת, וְעֲשִׂירֵי שְׁכִינָה כְּלוּלָה מִכָּלֶם, וְהַכֵּל א, שְׂאִין אָדָם בְּלִי א, וְהַכֵּל הוּא עֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא יְהו"ה שְׁכֻלָּל א, וְהוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ שְׁכֻלָּל א. לְהִרְאוֹת, שְׂאָם רֶץ לְבָד, שׁוֹב לְאַחֵר.

רֶץ לְבָד שׁוֹב לְאַחֵר.

שְׁפָן הֵהוּא דְלִית לִיה דִּיּוֹקְנָא, דְּבִגְיָנִיה אֲתָמַר הָאִי קָרָא לְמָאן דְּצִייר בֵּיה דִּיּוֹקְנָא, (דְּבֵרִים כו טו) אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וְכוּ', וְשֵׁם בְּסֵתֶר, בְּסֵתֶר וְשֵׁל עוֹלָם, וְאֶפְלוּ מִכָּל מָה דְּבֵר נֵשׁ יְכִיל לְאַסְתַּכֵּלָא בְּעֵינָא, וְאֶפְלוּ מִכָּל דִּיּוֹקְנֵין דְּאַחֲזִי לְנִבְיָאִי.

צוּרַת דִּיּוֹקְנָא דְכֻלֵּלָא מִכַּמָּה נְהוּרִין, חַד וּמִמֶּעַל לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים א כְּמֵרָאָה אֶבֶן סְפִיר דְמוּת כְּסֵא (יְחֻזְקָא א כו), דָּא אֶבֶן סְפִיר דְמוּת כְּסֵא, וְאִיהוּ לְעֵילָא כְּגוֹוֹנָא דָּא א וְתַחַת רִגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנַּת (דף ט"א) הַסְּפִיר (שְׁמוֹת כד ט). כְּגוֹוֹנָא דָּא א וְכֻלָּא א, נִקְדָּה דָּא הוּא כְּגוֹן חֲל"ם לְעֵילָא כְּתָר עֲלִיּוֹן, דְּרִכִּיב עַל י"ה דְאִינוֹן חֲכָמָה וּבִינָה כְּחֻשְׁבוֹן חֵלֶם, וְתַחַת רִגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר חִירָק, וְדָא מַלְכוּת, וְהָאֲרֶץ הַדּוֹם רִגְלֵי, אִיהִי תַּחַת ו"ה, דְאִיהוּ חֻשְׁבוֹן חֲר"ק, וְהַכִּי סָלִיק א יְהו"ה יו"י.

וְעוֹד רִקִּיעַ דָּא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, דְכֻלֵּל שֵׁם יְהו"ה, וְאִיהוּ כְּלִיל שֵׁית סְפִירָן בְּאֲמֻצְעִיתָא, דְעֵלִיָּה אֲתָמַר (יְחֻזְקָא א כב) נְטוּי עַל רֵאשִׁיהֶם מְלַמְעֵלָה, דְעֵלִיָּה אֲתָמַר (תְּהִלִּים קד ב) נוֹטָה שְׁמִים כְּפִירְעָה, כְּגוֹוֹנָא דָּא א בְּאֲמֻצָּע א, נוֹטָה שְׁמִים לְבִדּוֹ (יְשַׁעִיָּה מֵד כד), מָאן נְטָה לִיה, עֵלַת עַל כְּלָא לְבִדּוֹ, יְחִידָא בְּלָא תְנַיִינָא לְמַעְזוֹר לִיה.

הַנְּיִינָא (יְחֻזְקָא א כו), וְעַל דְּמוּת הַכְּסֵא דְמוּת כְּמֵרָאָה אָדָם עֲלָיו מְלַמְעֵלָה דָּא אִיהוּ יוֹד הָא וְאוֹ הָא כְּלִיל תְּשַׁע נְקוּדִין, וְעֲשִׂירָאָה שְׁכִינְתָא כְּלִילָא מִכְּלָהוּ, וְכֻלָּא א, דְלִית אָדָם בְּלָא א', וְכֻלָּא אִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, אִיהוּ יְהו"ה דְכֻלֵּל א, וְאִיהוּ שְׂמָא מְפָרֵשׁ דְכֻלֵּל א לְאַחֲזָאָה דָּאָם

תִּלְיִתָּא, כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה סְבִיב, וְדָא שְׂכִינְתָּא, דְּהָכִי אִוְקְמוּהוּ רַבְּנֵן, דְּנִשְׁמְתִין דּוּמִין קְדָם שְׂכִינְתָּא כְּנֻרוֹת לַפְּנֵי הָאֲבוּקָה, וּבְגִין דָּא כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה (שם א כז), וְאִיהִי בִי כְּנִישְׁתָּא דְלַעֲלֵא, א"ש נג"ה, כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים (ישעיה נז ז). וְאִיהִי אֵשׁ בֵּית לֵה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, דְּאִיהִי ב', יוֹמָא תְּנִינָא דְאַתְבְּרִי בֵּיה גֵיהֶנֶם, א' יוֹמָא קְדָמָא דְאַתְבְּרִי בֵּיה גֵן עֵדֶן, וְדָא חֶסֶד, עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא כְּמַרְאֵה אָדָם כְּלִיל תְּרוּוְהוּ, וְא"ו לִימִינָא אַח"ד, ל"ב לְשִׁמְאֵל יו"ד ה"א ה"א.

הַשְׂרִישִׁי, כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה סְבִיב, וְזוּ הַשְׂכִּינָה. שְׂכִינְתָּא פְּרָשׁוּהוּ חֲכָמִים, שְׁהַנְשִׁמּוֹת דּוּמוֹת לַפְּנֵי שְׂכִינָה כְּנֻרוֹת לַפְּנֵי הָאֲבוּקָה, וּמִשּׁוּם זֶה כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה, וְהִיא בֵּית הַכְּנֻסָּת שְׁלַמְעֵלָה, א"ש נג"ה, כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים, וְהִיא אֵשׁ בֵּית לֵה מִצַּד הַגְּבוּרָה שְׁהִיא ב', הַיּוֹם הַשְּׁנַי שְׁבוּ נִבְרָא גֵיהֶנֶם, א' יוֹם רֵאשׁוֹן שְׁנִבְרָא בּו גֵן עֵדֶן, וְזֶה חֶסֶד. עֲמוּד הָאֲמְצְעִי כְּמַרְאֵה אָדָם הַכּוֹלָל שְׁנֵיהֶם, וְא"ו לִימִין אַח"ד, ל"ב לְשִׁמְאֵל יו"ד ה"א ה"א.

כְּמַרְאֵה מְתַנְיָו וּלְמַעְלָה, וּמִמְרָאֵה מְתַנְיָו וּלְמַטָּה - אֵלוּ שְׁתֵּי שׁוֹקִים, שְׁנֵי נְבִיאֵי אָמַת, וְהֵם רְבִיעִי וְחֲמִישִׁי לְחֶסֶד, שְׁמִשְׁם בְּנֵין הַעוֹלָם. זֶהוּ שְׂכִינְתָּא עוֹלָם חֶסֶד יְבִנָּה. ה' עֲלִיּוֹנָה הַתְּפִשְׁטָה עַד הוֹד, חֲמִישִׁים שְׁעָרִים, וּמִשּׁוּם זֶה רּוּמָז עֲלֶיהָ רְאִיתִי כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה, וְכֵה שְׁשׁ מְרָאוֹת.

הַשְּׁבִיעִי, כְּמַרְאֵה הַקְּשֶׁת, הַקְּשֶׁת זֶה צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, כְּמַרְאֵה שְׁלָה לְמַטָּה מִטְטְרוּ"ן, זֶה רְאָה יְחֻזְקָאֵל, שְׁהוּא כּוֹלָל כָּל הַמְרָאוֹת.

הַמְרָאֵה הַשְּׁמִינִי, בֵּן מְרָאֵה הַנְּגִה סְבִיב, זֶה שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׁנִבְרָא בֵּיה נִקְבָּה תְּסוּבָב גְּבֵר, וּמִשּׁוּם זֶה, בֵּן מְרָאֵה הַנְּגִה סְבִיב, אֵשׁ נְגִה.

הַתְּשִׁיעִי, הוּא מְרָאֵה דְמוֹת כְּבוֹד יְהו"ה, חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה, הַדְּמוֹת שְׁלָה רְאָה יְחֻזְקָאֵל לְמַטָּה, וְלֹא חֲכָמָה.

וּכְשֶׁהֲגִיעַ לְדְמוֹת הַכְּתוּר, שְׁהוּא הַדְּרָגָה הַעֲשִׁירִית, רְאָה מַה כְּתוּב בּו, וְאַרְבָּעָה וְאַפְּל עַל פְּנֵי, שְׁלֹא

כְּמַרְאֵה מְתַנְיָו וּלְמַעְלָה, וּמִמְרָאֵה מְתַנְיָו וּלְמַטָּה, אֵינּוֹן תְּרִין שׁוֹקִין, תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּט, וְאֵינּוֹן רְבִיעָאָה וְחֲמִשָּׁאָה לְחֶסֶד, דְּמַתְמָן בְּנִינָא דְעֵלְמָא, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (תהלים פט א) עוֹלָם חֶסֶד יְבִנָּה, ה' עֲלֵאָה אַתְּפִשְׁטָה עַד הוֹד, חֲמִשִּׁין תְּרַעִין, וּבְגִין דָּא קָא רְמִיז עֲלָה, רְאִיתִי כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לֵה, וְכֵה שִׁית מְרָאוֹת.

שְׁבִיעָאָה, (יחזקאל א כח) כְּמַרְאֵה הַקְּשֶׁת, הַקְּשֶׁת דָּא צַדִּיק יְסוּד עֵלְמָא, כְּמַרְאֵה דִּילָה לְתַתָּא מִטְטְרוּ"ן, דָּא חָזָא יְחֻזְקָאֵל, דְּאִיהוּ כְּלִיל כָּל מְרָאוֹת.

חִיזוּ תְּמִינָאָה, בֵּן מְרָאֵה הַנְּגִה סְבִיב, דָּא שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאַתְמַר בֵּיה (ירמיהו לא כא) נִקְבָּה תְּסוּבָב גְּבֵר, וּבְגִין דָּא בֵּן מְרָאֵה הַנְּגִה סְבִיב, אֵשׁ נְגִה.

תְּשִׁיעָאָה, הוּא מְרָאֵה דְמוֹת כְּבוֹד יְהו"ה, חֲכָמָה עֲלֵאָה, דְמוֹת דִּילָה חָזָא יְחֻזְקָאֵל לְתַתָּא, וְלֹא חֲכָמָה.

וְכַד מְטָא לְדְמוֹת כְּתוּר דְּאִיהוּ דְרָגָא עֲשִׁירָאָה, חִזִּי מַה כְּתִיב בֵּיה, וְאַרְבָּעָה וְאַפְּל עַל פְּנֵי, דְלֹא יְכִיל

דְלֹא יְכִיל

יכל לסבל. ואם המראות שלמטה כף, כל שכן וכל שכן מראות העליונות של ספירות הבריאה, כל שכן וכל שכן מראות של אצילות.

ובסוד של האות א' תמצא חל"ם חיר"ק שור"ק כמו זה: ו' והוא גלגל שמתהפך לשישה צדדים - למעלה ולמטה ולארבעה צדדים, מתהפך לימין ומעיד על עלת על הכל שאין אלו"ה אחר לימין העולם. מתהפך לשמאל ומעיד עליו, וכך לכל צד מעיד על יחודו שאין אלו"ה אחר למעלה ולמטה ולארבעה צדדים. זהו שבארוהו חכמים בעלי המשנה, כדי שתמליכהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם. ו' כולל שלש נקודות - מעלה ומטה ואמצע, שמעידים, ושלשה עדים תחתיהם למטה, על עלת על הכל, שהוא ראשון ואחרון, ומבלעדיו אין אלהים שהוא כולל שש נקודות כחשבון ו', שמעידים על עלת על הכל, שאין אלו"ה אחר לשישה צדדים אלא הוא. הרי תשע נקודות הפולולות באות ו' מן א', והאות א' בה השתלמו לעשר, וכו' כלם הולכים למקום אחד, הרי פאן סוד הבנין של יחזקאל בסוד הנקודות.

ועוד, הסוד של הנקודות צריך לחזור עליהם, פתח, בחשבון אותיותיו הוא יו"ד, וכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, ופרשהו, אל תקרי ידך אלא יודי"ך, והם " מן יאהדונה", וכאיה מקום נפתחים ברקיע שהוא פתח, והוא מפתח הפולול אהדונה.

שש אותיות באמצע י' י', ושני יודי"ם עם רקיע שהוא ו', עולה לחשבון יהו"ה.

למסבל, ואם מראות דלתתא הכי, כל שכן וכל שכן מראות עלאין דספירות דבריאה, כל שכן וכל שכן מראות דאצילות.

ובריא דאת א תשבח חל"ם חיר"ק שור"ק כגוונא דא: ו' ואיהו גלגל דאתהפך לשית סטרין לעילא וילתתא. וילארבע סטרין, אתהפך לימינא וסהיד על עלת על כלא דלית אל"ה אחרא לימינא דעלמא, אתהפך לשמאלא וסהיד עליה, והכי לכל סטרא סהיד על יחודיה, דלית אל"ה אחרא עילא ותתא וילארבע סטרין, האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין כדי שתמליכהו על השמים ועל הארץ ועל ארבע רוחות העולם.

ו' כליל תלת נקודין, עילא ותתא ואמצעיתא, דסהדין, ותלת סהדין תחותיהו לתתא, על עלת על כלא דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדיו אין אלהים, דאיהו כליל שית נקודין כחושבן ו', דסהדין על עלת על כלא, דלית אל"ה אחרא לשית סטרין אלא הוא, הא תשע נקודין דכלילן בא' ו' מן א, ואת א' ביה אשתלמו לעשר, וביה כלהו אזלין לאתר חד, הא הכא רזא דבניינא דיחזקאל (דף ט"ז ע"ב) ברזא דנקודין.

ועוד רזא נקודי צריך לאחזרא עליהו, פתח בחושבן אותיותיו איהו יו"ד,

וכתיב (תהלים קמה טז) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון, ואוקמוהו אל תקרי ידך אלא יודי"ך, ואיננו י"י מן יאהדונה", ובאן אתר מתפתחין ברקיעא דאיהו פתח, ואיהו מפתח כליל אהדונה"ה שית אתון באמצע י"י, ותרין יודין עם רקיע דאיהו ו' סליק לחושבן יהו"ה.

שש אותיות באמצע י' י', ושני יודי"ם עם רקיע שהוא ו', עולה לחשבון יהו"ה.

קָמִין רְקִיעַ וְנִיצוּץ, אֵינֹן י"ו, אֵיהוּ קוּמָן
 כָּל נְקוּדִין, דְּאֵינֹן שִׁית סְרֵי פְּחֻשְׁבֹן
 שִׁית סְרֵי אַנְפִין דְּחִינוּן, וּבְגִין דָּא אֵיהוּ קוּמָן
 כָּל נְקוּדִין, צְרִי אֵיהוּ חוּשְׁבֹן ו' ו', וּתְחֹת
 צְדִיק תְּרִין נִיצוּצִין דְּאֵינֹן י' י', אֶת שְׁנֵי
 הַמְּאֹרוֹת הַגְּדוֹלִים, וְאֵינֹן ו' ו' י' סְלָקִין
 ל"ב, וְאֵינֹן ל"ב נְתִיבוֹת פְּלִיאוֹת חֻכְמָה,
 וְנִקְוֵה תְּחֹת ר' מִן צְרִי דְאֵיהִי י' עֶשֶׂר
 סְפִירוֹת, הָרִי מ"ב, וּבְגִין דָּא צְרִי, בֵּיה צִייר
 עֲלָמִין, וַיֵּצֵר תַּמָּן צְרִי, בֵּיה צִייר אָדָם, הָרִי
 רְזָא דְנְקוּד צְרִי מ"ב, וּתְלַת אַתְוֹן הָרִי מ"ה,
 פְּחוּשְׁבֹן אָדָם.

שְׁבָא אוּף הָכִי (בראשית א טז) אֶת הַמְּאֹר הַגְּדוֹל
 לְמַמְשְׁלַת הַיּוֹם, וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן
 וּגְוִי, וּבֵיה רְזָא מ"ב, וּבֵיה רְזָא דְאָדָם, פְּגוּוֹנָא
 דָּא, חֻשְׁבֹן שְׁבָא ו', וּתְלַת נִיצוּצוֹת וְרְקִיעַ י'
 י' ו' דְּחוּשְׁבִּנְהוֹן ל"ו, הָרִי מ"ב, וּתְלַת
 אַתְוֹן שְׁבָא הָרִי מ"ה, וְרְזָא דְמֶלֶךְ (שמות ג'
 י) וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ מ"ה אוּמְרָ אֵלֵיהֶם,
 וְנִקְוֵה שְׁבָא נְקוּד בְּשֵׁם יְהו"ה בְּאוּרֵייתָא.
 סְגוּרָ תְּמַנְסֵר חֻשְׁבִּנְיָה, וְאֵיהוּ ו' ו' ו' מִן
 ו' יֵסַע ו' יֵבֵא ו' יֵט, וּתְלַת נְקוּדִין י' י' י'
 אֵיהוּ ח"ם, וְאַרְבַּע אַתְוֹן מִן סְגוּלָא אֵיהוּ
 חמ"ד, וְתִיבָה הָא אֵינֹן חמ"ה, פְּגִי מִשָּׁה
 פְּפִנֵי חמ"ה.

חֲרָם חֶסֶר ו' חוּשְׁבִּנְיָה י"ה, וּתְלַת נִיצוּצוֹת
 י' י' י' הָא אֵינֹן מ"ה, שְׁמָא מְפָרֵשׁ
 יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, וְעַם תְּלַת אַתְוֹן וְתִיבָה
 הָא אֵיהוּ מ"ט, פְּחוּשְׁבֹן מ"ט אַתְוֹן דְּשִׁמְעַ
 יִשְׂרָאֵל וכו' (דברים ו ד), בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד וכו',
 וְאוּקְמוּהוּ רַבְּנָן דְּמִתְנִיתִין, חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי
 בֵּינָה נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם וְנִתְּנוּ לְמִשָּׁה, חוּץ מְאָחַד,
 שְׁנַאֲמַר (תהלים ח ו) וּתְחַסְרֵהוּ מְעַט מְאֵלֵהֵי"ם, וּלְתַתָּא בְּמִלְאָכִים אֵינֹן מ"ט

קָמִין רְקִיעַ וְנִיצוּץ הֵם י"ו, הוּא
 קוּמָן כָּל הַנְּקוּדוֹת שְׁהֵן שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה, כְּחֻשְׁבֹן שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה פְּגִי
 הַחַיּוֹת, וְלִכְּנָן הוּא קוּמָן כָּל
 הַנְּקוּדוֹת. צְרִי הוּא חֻשְׁבֹן ו' ו',
 וּתְחֹת הַצְּדִיק שְׁנֵי נִיצוּצוֹת שְׁהֵם
 י' י', אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרוֹת
 הַגְּדוֹלִים, וְהֵם ו' ו' י' עוֹלָם
 ל"ב, וְהֵם ל"ב נְתִיבוֹת פְּלִיאוֹת
 חֻכְמָה וְנִקְוֵה תְּחֹת ר' מִן צְרִי
 שְׁהִיא י' עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הָרִי מ"ב,
 וּמִשּׁוּם זֶה צְרִי בּוֹ צִייר הַעוֹלָמוֹת,
 וַיֵּצֵר - שֵׁם צְרִי, בּוֹ צִייר אָדָם,
 הָרִי סוּד הַנְּקוּד צְרִי מ"ב, וְשִׁלַּשׁ
 אוֹתִיּוֹת הָרִי מ"ה, כְּחֻשְׁבֹן אָדָם.
 שְׁבָא, אֵף כֵּךְ - אֶת הַמְּאֹר הַגְּדוֹל
 לְמַמְשְׁלַת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר
 הַקָּטָן וכו', בּוֹ סוּד מ"ב, וּבוֹ
 סוּד שֵׁל אָדָם כְּמוֹ זֶה: חֻשְׁבֹן
 שְׁבָא ו', וְשִׁלַּשׁ נִיצוּצוֹת וְרְקִיעַ י'
 י' ו' שְׁחֻשְׁבֹנָם ל"ו, הָרִי מ"ב,
 וְשִׁלַּשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁבָא הָרִי מ"ה.
 וְסוּד הַדְּבַר, וְאָמְרוּ לִי מַה שְּׁמוֹ
 מ"ה אָמַר אֵלֵיהֶם, וְנִקְוֵה שְׁבָא
 נְקוּד בְּשֵׁם יְהו"ה בְּתוֹרָה.
 סְגוּרָ, שְׁמוֹנֵה עֶשֶׂר חֻשְׁבֹנוֹ, הוּא
 ו' ו' מִן ו' יֵסַע ו' יֵבֵא ו' יֵט,
 וְשִׁלַּשׁ נְקוּדוֹת י' י' הוּא ח"ם,
 וְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת מִן סְגוּלָא הוּא
 חמ"ד, וְתִבָּה - הָרִי הֵם חמ"ה,
 פְּגִי מִשָּׁה כְּפִנֵי חמ"ה.
 חֲרָם חֶסֶר ו' חֻשְׁבֹנוֹ י"ה, וְשִׁלַּשׁ
 נִיצוּצוֹת י' י' הָרִי הֵם מ"ה.
 הֵשֵׁם הַמְּפָרֵשׁ יו"ד ה"א וְא"ו
 ה"א, וְעַם שִׁלַּשׁ אוֹתִיּוֹת וְתִבָּה
 הָרִי הוּא מ"ט, כְּחֻשְׁבֹן מ"ט
 אוֹתִיּוֹת שֵׁל שִׁמְעַ יִשְׂרָאֵל וכו',
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלִכּוּתוֹ וכו',
 וּפְרָשׁוּהוּ חֻכְמֵי הַמִּשְׁנָה, חֲמִשִּׁים
 שְׁעָרֵי בֵּינָה נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם וְנִתְּנוּ
 לְמִשָּׁה חוּץ מְאָחַד, שְׁנַאֲמַר
 וּתְחַסְרֵהוּ מְעַט מְאֵלֵהֵי"ם.

וּלְמַטָּה בַּמְלָאכִים הֵם מ"ט פְּנִים
טְהוֹר מִמַּטְטְרוֹן, שֶׁהִיא חֲל"ם
בַּמְלָאכִים.

חִירָק עִם חֲשׁוֹבֵן אוֹתִיּוֹת הוּא
א"ם, חִירָק חֲשׁוֹבֵנו ו'ה,
וְשִׁלְשָׁה נִיצוּצוֹת י"י י"י -
שְׁלֹשִׁים, הָרִי הוּא א"ם.

שָׂרָק הוּא חֲשׁוֹבֵן אוֹתִיּוֹתָיו ו',
וְחֲמִשָּׁה נִיצוּצוֹת חֲמִשִּׁים, הָרִי
נ"ו, שֶׁלֵּשׁ אוֹתִיּוֹת וְתִבְהָ הָרִי הֵם
ס', סוֹד יְהו"ה לִירְאִיו, וְבוֹ רַצְוֹ
לְיַעֲקֹב שֶׁמָּחָה, נוֹטְרִיקוֹן
שׁוֹר"ק.

שָׂבָר הַנִּקְדוֹת מַחֲכֶמָה עֲלִינוּהָ
מִתְפַּשְׁטִים, תִּשְׁעָה עַד מַלְכוּת,
וְהַטְעָמִים מִכְתָּר עַד מַלְכוּת,
וְשׁוֹרָק - צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם, בּוֹ
סוֹד שׁוֹרָק שְׁנֵי בַתּוֹסֶפֶת ו' מ"ב.
וְעוֹד קַמ"ץ, פְּרָשׁוּהוּ בְּעֲלִי
הַדְּקָדוּק, שֶׁהוּא תְּנוּעָה גְדוֹלָה,
מִשׁוֹם שֶׁהוּא רֵאשׁוֹן לְכָל
הַנִּקְדוֹת שֶׁל הַסְּפִירוֹת. אָף עַל
גַּב שְׂכָלִם שְׁמוֹת קְדוּשִׁים, נַעֲשׂוּ
זֶה כִּסּא לְזֶה, כְּמוֹ בֵּן שֶׁצָּרִיף
לְעַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֵת אִמּוֹ
וְלַעֲשׂוֹת אֶת עֲצָמוֹ עֶבֶד אֲלֵיהֶם,
וְשִׁמְשׁ, וְכִסּא, וּמִצַּב תַּחֲתֵיהֶם,
כִּף הֵן הַסְּפִירוֹת זוֹ לְזוֹ, וְלִכְּנֵן יֵשׁ
נִקְדָּה מְלָךְ, וְיֵשׁ נִקְדָּה עֶבֶד אֵלָיו,
כְּמוֹ שֶׁב"א שֶׁהוּא עֶבֶד לְקַמ"ץ,
וְרִץ בְּשִׁלְיחוֹתָיו וּמִזַּנֵּב אַחֲרָיו,
אֲבָל בְּמַקוֹמוֹ הוּא מְלָךְ.

וְסוֹד לְקַמ"ץ, חֲשׁוֹבֵן קַמ"ץ י"ד,
וְשִׁלְשׁ נִיצוּצוֹת וְרַקִּיעַ נ', מ'
שֶׁהוּא מְלָךְ, הֵם רְמוּזִים אַרְבַּע
יּוֹדִי"ם מִן י"ד ה"י וי"ו ה"י,
וְלֹא לְחַנּוּם נֶאֱמַר בּוֹ מְלָךְ, שֶׁהוּא
מְלָךְ גְּדוֹל עַל כָּל הַמְּלָכִים.

פְּתוּחַ הוּא מ"ב, חֲשׁוֹבֵן פְּתוּחַ
הוּא כ', וְנִיצוּץ וְשְׁנֵי רְקִיעִים
וּר"י הָרִי מ"ב, כ"י ב"י חֲשֵׁק

פְּנִים טְהוֹר מִן מַטְטְרוֹן, דְּאִיהוּ חֲל"ם
בַּמְלָאכִים.

חִירָק עִם חֲשׁוֹבֵן אֲתוֹן אִיהוּ א"ם, חִירָק
חֲוֶשְׁבָּנִיה ו"ה, וְתֵלֶת נִיצוּצוֹת י"י י"י
תֵּלֶתִין, הָא אִיהוּ א"ם.

שָׂרָק אִיהוּ חֲוֶשְׁבֵּן אֲתוּוֹי ו', וְחֲמִשׁ נִיצוּצוֹת
חֲמִשִּׁין, הָא נ"ו, תֵּלֶת אֲתוֹן וְתִבְהָ הָא
אֲנוּן ס', סוֹד יְהו"ה לִירְאִיו, וְבִיהָ ^{(יִרְמִיָּה לֵא}
רַצְוֹ לְיַעֲקֹב שֶׁמָּחָה נוֹטְרִיקוֹן שׁוֹר"ק.

דְּבָרִי נְקוּדֵי מַחֲכֶמָה עֲלָאָה מִתְפַּשְׁטָאן,
תִּשְׁעָה עַד מַלְכוּת, וְטְעָמֵי מִכְתָּר עַד
מַלְכוּת, וְשׁוֹר"ק צְדִיק יְסוֹד עֲלֵמָא, בִּיהָ סוֹד
שׁוֹרָק תְּנִינָא בַתּוֹסֶפֶת ו' מ"ב.

וְעוֹד קַמ"ץ, אוֹקְמוּהוּ מְאִרֵי דְקָדוּק דְאִיהוּ
תְּנוּעָה גְדוֹלָה, בְּגִין דְאִיהוּ קְדָמָאָה
דְּכָלְהוּ נְקוּדִין דְּסְפִירָאן, אָף עַל גַּב דְּכָלְהוּ
שְׂמָהָן קְדִישִׁין אֲתַעֲבִידוּ דָא כִּסּא לְדָא, כְּגוֹן
בְּרָא דְצָרִיף לְמַפְלַח לְאֲבוּי וְלֵאמִיָּה, וְלִמְעַבֵּד
לְגַרְמִיָּה לְגַבְיִיהוּ כְּעַבֵּד, וְשִׁמְשׁ, וְכַרְסִיָּא,
וּמִצַּב תַּחֲתֵיהוּ, הִכִּי אֲינוּן סְפִירָן דָא לְדָא,
וּבְגִין דָא אִית נְקוּדָה מְלִפָא, וְאִית נְקוּדָה
עַבְדָא לְגַבְיָה, כְּגוֹן שֶׁב"א דְאִיהוּ עֶבֶד
לְקַמ"ץ, וְרִץ בְּשִׁלְיחוֹתֵיהּ וּמִזַּנֵּב אַחֲרָיו, אֲבָל
בְּאַתְרֵיהּ מְלִכָא אִיהוּ.

וְרֵוָא דְקַמ"ץ, חֲוֶשְׁבֵּן קַמ"ץ י"ד, וְתֵלֶת
נִיצוּצֵי וְרַקִּיעַ נ', מ' דְאִיהוּ מְלָךְ, אֲנוּן
רְמִיזִין אַרְבַּע יּוֹדִין מִן יו"ד ה"י וי"ו ה"י,
וְלֹא לְמַגְנָא אֲתַמַּר בִּיהָ מְלָךְ, דְאִיהוּ מְלָךְ
גְּדוֹל עַל כָּל מְלָכִין.

פְּתוּחַ אִיהוּ מ"ב, חֲוֶשְׁבֵּן פְּתוּחַ אִיהוּ כ',
וְנִיצוּץ וְתֵרִין רְקִיעֵי וּר"י, הָא

מ"ב, (תהלים צא ד) כ"י ב"י חֲשֵׁק וְאֶפְלִטָהוּ, פְּתוּחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אָבָא בָּם

וכו', ב"ם ארבעים ותריין, פי בי חשק
 ואפלטטהו, חשק חירק שבא קמין מן
 אבגיתין, קמין קומין (ד' ט"א) סתים באת
 יו"ד, פת"ח אתפתח ביה בחמש אצבעאן
 דאינון ה', וכמה רזין בנקודי, והאי איהו
 אבא כם אודה י"ה, ופתח עליה אתמר (תהלים
 קיח ט) פתחו לי וכו', זה השער ליהו"ה.

מראבין אית דמשמשין לאלין נקודין,
 ואינון אתוון, דאינון פסוסוון
 לנקודי, וטעמי מנהיגי לון, ואינון תנועות
 לגבייהו, כגון על פי יהו"ה יחנו, ועל פי
 יהו"ה יסעו (במדבר ט כ), ואינון נקודין לגבי
 טעמי, פעאנא בטר רעין דאנהיגין לון לכל
 סטרא, לסלקא ולנחתא עילא ותתא,
 ולאנהגא לון לכל סטרא לימינא ושמאלא
 לקמא ולאחורא.

וטעמי אינון נשמתיין, ונקודין ריחין, ואתוון
 נפשין, אלין מתנהגין בטר אלין,
 ואלין בטר אלין, אתוון מתנהגי בטר נקודי,
 ונקודי בטר טעמי, פי גבוה מעל גבוה
 שומר (קהלת ה ז), ועוד אתוון אנון אש, נקודי
 ריח, אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת
 ילכו (יחזקאל א יב), ואנון כמבועי מיא, דאתמר
 עלייהו (תהלים קד י) המשלח מעינים בנחלים,
 ישקו כל חיתו שדי וגו', אלין אתוון.

ואית דשוי לון לאתוון, מים אש ריח
 ועפר ארבע רגלין דכרסיא, נקודי
 אדם לשבת על הפסא, מסטרא דאבא
 יודיין לעילא, מסטרא דברתא יודיין
 לתתא, מסטרא דבן וויין לעילא, כגוונא
 דא וויי, מסטרא דאבא וויין לתתא,
 כגוונא דא יו"ו, ההיין דאימא כגוונא
 דא הה"ו הה"י, ההיין דברתא כגוונא

ואפלטטהו, פתחו לי שערי צדק
 אבא כם וכו'. ב"ם ארבעים
 ושתים, פי בי חשק ואפלטטהו,
 חשק - חריק שבא קמין מן
 אבגיתין. קמין - קמין סתים
 באות יו"ד, פתח - נפתח בו
 בחמש אצבעות שהם ה', וכמה
 סודות בנקודות, וזהו אבא כם
 אודה י"ה, ופתח - עליו נאמר
 פתחו לי וכו' זה השער ליהו"ה.
 מראבין יש משמשין לנקודות
 הללו, והם האותיות, שהם
 כמו סוסים לנקודות, והטעמים
 מנהיגים אותם, והם תנועות
 אליהם, כמו על פי יהו"ה יחנו
 ועל פי יהו"ה יסעו, והם נקודות
 אל הטעמים, כמו צאן אחר
 הרועים שמנהיגים אותם לכל
 צד, לעלות ולרדת מעלה ומטה,
 ולהנהיג אותם לכל צד, לימין
 ושמאל, לפנים ולאחור.

והטעמים הם נשמות, והנקודות
 ריחות, והאותיות נפשות, אלו
 מתנהגים אחר אלו, ואלו
 אחר אלו. האותיות מתנהגות
 אחר הנקודות, והנקודות אחר
 הטעמים, פי גבוה מעל גבוה
 שומר. ועוד, אותיות הן אש,
 נקודות ריח, אל אשר יהיה שמה
 הרוח ללכת ילכו, והם כמענינות
 המים, שנאמר עליהם המשלח
 מעינים בנחלים... ישקו כל
 חיתו שדי וגו', אלו האותיות.

ויש ששם אותם לאותיות,
 מים אש ריח ועפר - ארבע
 רגלי הפסא. הנקודות - אדם
 לשבת על הפסא, מצד של
 האבא - יודיין למעלה, מצד
 הבת - יודיין למטה, מצד
 הבן - וויי למעלה, כמו
 זה: וויי, מצד האבא וויי
 למטה, כמו זה: יו"ו. ההיין
 של האם כמו זה: הה"ו הה"י,
 ההיין של הבת כמו זה:

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב ה'ש"ר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתסובכים עם חובות לאלפים ורכבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממצבם הקשה.

יש לנו עצה קלה בשבילכם

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעוררות.

(אנשי פתח שער ו אית ענ)

כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וזרנא וביזה מעלמא.

(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה וזרנא ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמתבלק רוח המשיח. (תיקני וזר)

על ידי זה שתעורר לפירסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון וילתוים בביתא משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כ"א תשנ"ח מפי' זרנו

ספר זוהר

השולם והמקד

ויצא לאור במחשבת

כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היום"

ללמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במגפת השנה

ש"ע י"ד:

מפעל זוהר העולמי. מלמדים ונתסידים ש"ע התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפרסם בחנם תורת המסתר. ועל ידי זה יתקדם מה שהקמיה הרשבי"ו: בקרא יפקדון מן ג'לתא.

מטרת המפעל, כמו שקיבנו בזה הקדוש הרי"ם ח"ל ע"פ: ובנין דנתיין ישראל למטעם מאילנא דעני ראיהו האי ספר מסר: יפקדון ביה מן ג'לתא בחימי יתקדם בחין ה' ביד: נמנא ואין עמו אל גבר.

כל הניכית של זוהר הקדוש המקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא, ונמנה גדולה לכל אחד משארל להפיסו ולפינו בחנם לחלקם לכל אחד ואחד מישארל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי"ו וע"א. וכל המונה את הרבים וזכה לפנים צדיקים.

תפלה קודם לימוד הזוהר

(תפלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים (הסליחות). מורים אנתו לפנה יי אליהו ואלמי אבותינו, בקרה ובהשתחיה, שקרבנתו לחורקה ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אנתו מפילים תחנונינו לפניה, שתמחול, תסלח, לכל חטאתינו תעוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכבילים מינינו לבינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אליהו ואלמי אבותינו, שתבטנו לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשים אוניך לרבינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויתקו למודנו זה מת רות לפני כסא מברך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עבדך הקדושים אשר על דם גלית עבדך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, והמימותם, ותקשבתם, ועמוד לנו לכל נקשל בדרךים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שהאנו לומדים. ממאמר נעים ומירוח ישראל י"ל עיני ואבישה נפלאות מתורתך. יהיו לרצונו אמרי פי ונתיין לבי לפניה יי צורי וגואלי. כ"י יי וכן יזכה מספיק דעת ותבונה:

המנחת אלהו תנאי וכו' לומר: רבן שמעון בר יוחאי וע"א

ויקח בני נשא וילתא ויפריסון מאי מברא דיקל. כ"י ונתיי ליתא בקרא בקראא סוף ישיא ויבניה ויקראם רזרר בקרא ונתיי י"ל (התקני ע"ג)

ע"ר וקדש מ"ן ש"מ"א נ"ח"ת

זכור השאלה ששאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפייה לישועה?" מה עשית לקרב את הנאולה ולהביא את מלך המשיח? שלש, זה אנו מנסים בכל יום כ"י לישועה קרונה כל היום" !!!

הקביה מתרעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספריקא (באמרי גילי) שאמרי הקביה לצדיקים לא הם ששנת שרובתם לזרתי ולא חזיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המתבכים את התורה וזרשיה מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק 1)